

Joan Yago

"La meva generació està farta de ser la dels emergents"

PERE VIRGILI

ESCENES

Ara mateix tens tres obres en cartell: *Bluf*, amb *La Calòrica*; *You say tomato*, i *Aneboda*, de la qual a més d'autor ets director. Com conviu el Yago dramaturg amb el Yago director?

M'agrada molt escriure, sens dubte crec que és el que faig millor, però de tant en tant m'agrada acceptar el repte de dirigir, potser perquè em canso d'estar fent sempre el mateix. De moment em sento còmode dirigint coses petites, però quan ho faig m'agrada assumir-ho tot: llum, so, disseny de vestuari...

Però tu anaves per a actor.

Sí, tots comencem volent ser actors. És molt estrany que als 10 anys un nen senti la crida de ser dramaturg. Als 10 anys el que vols és fer teatre, i després ja vas aprenent què és fer teatre. Lentament

vaig anar-me acostant a la taula i deixant l'escenari per a la gent valenta, que n'hi ha molta i ho fa molt bé.

Què és el que més t'agrada d'escriure teatre?

M'ho passo molt bé explicant històries a la gent i decidint de quina manera les rebran: amb quins colors, en quin ordre, amb quina llum, amb quin ritme...

→ *'Bluf'*, Sala Beckett (Barcelona), fins a l'11/10 → *'Aneboda'*, La Seca (Barcelona), fins a l'11/10 → *'You say tomato'*, Sala Trono (Tarragona), fins al 27/9; Sala Muntaner (Barcelona), del 30/9 a l'1/11

Els últims dos anys han sigut frenètics per a tu. Com t'has embalat tant?

I ha sigut un entrenament magnífic, però necessito sincerament un canvi de ritme, el cos m'ho demana i tinc por que un dia escriure m'avorreixi. Quan ets un dramaturg jove que es-

tà ficant el peu a l'escena teatral catalana, cada vegada que t'ofereixen participar en un projecte, com has de dir que no? Vols provar-ho tot.

Els últims dos anys l'han convertit en el dramaturg català més prolífic. Mentre ell estudia com abaixar el ritme, la cartellera el celebra amb tres espectacles: *'Bluf'*, *'Aneboda'* i *'You say tomato'*

A més, tu tens diferents fronts de producció.

Jo treballo bàsicament amb la meua companyia, La Calòrica, on diposito una mica més del 50% de la meua

energia professional i d'on rebo molt més del 50% de l'energia que em fa treballar. A més treballo com a dramaturg d'encàrrec. I també desenvolupo el meu projecte personal, però cada cop ho faig menys perquè no tinc temps.

Amb *La Calòrica* heu tingut molt ressò des del principi: *Grec*, *Temporada Alta*, *premis...* Com veus l'evolució de la companyia?

Cada cop s'interessen més per la nostra feina des d'esferes més altes, i n'estem molt agraïts. Però, i això li passa molt a la gent de la nostra generació, no vénen a buscar un soci, no vénen a buscar un company de joc, vénen a buscar un nen a qui apadrinar. I a mi no m'interessa particularment que m'apadrinin.

Què vols dir?

Ens programen dos dies, ens donen un petit pressupost perquè juguem a fer alguna cosa... Però és que és ara quan tenim la il·lusió i l'energia per fer coses. Si no juguem ara amb les eines grans, quan ho farem? No sé per què en aquest país fa tanta por donar oportunitats sinceres a la gent jove.

¿Esteu cansats de ser eternes promeses?

La meua generació està una mica farta de ser la dels emergents. És molt curiós que la gent posi bellesa en la idea de companyia emergent, de creador emergent. Emergir no és bonic, emergir significa estar-te ofegant i haver de nedar amb totes les teves forces per poder respirar. I això és una cosa que la gent de la meua generació està vivint. Nosaltres el que volem fer ara és flotar, no volem emergir més, és molt cansat i molt desagradable.

Tornem a la cartellera. *You say tomato*, l'obra més nova de les que presentes, mostra dos personatges en crisi.

Sí, pensaven que serien estrelles de rock i s'han quedat en teloners tota la vida.

Aquest desencentre entre realitat i expectatives és freqüent en les teves obres. A *Bluf* també hi és. Quines altres constants hi ha en la teua feina?

Inconscientment, suposo que moltes. L'únic que intento és que cada cosa que faig sigui radicalment diferent de l'anterior. A banda d'això, la idea que més m'ha acompanyat aquests anys és el compromís amb la comèdia.

Però les teves obres són agredolces.

Totes les meves obres tenen moments que s'allunyen totalment del que es pot considerar una comèdia. En totes hi ha conflictes politico-socials, fins i tot existencials, perquè crec que a més de preocupar-me a mi també preocupen a la gent. I que jo tingui grans problemes existencials no vol dir que no sigui un tipus feliç, amb ganes de riure i compartir les rialles. | BELÉN GINART

LA
TRIA
DEL
PLAY

'ESCENAS DE LA VIDA CONYUGAL'

TEATRE TÍVOLI (BARCELONA)

Amor, desencentre, amistat, frustració... Però fixeu-vos en els crèdits: una comèdia d'Ingmar Bergman, interpretada per Ricardo Darín i Érica Rivas i dirigida per Norma Aleandro.

→ De l'1 al 18 d'octubre

'I GUESS IF THE STAGE EXPLODED'

SALA HIROSHIMA (BARCELONA)

Teatre i *performance* escurcen distàncies en la peça amb què Sylvia Rimat obre la segona temporada de la sala del Paral·lel. Sobre records i desig.

→ 25 i 26 de setembre

'PREMIS I CÀSTIGS'

TEATRE LLIURE (BARCELONA)

Ja fa anys que la companyia T de Teatre va sortir de la seva zona de confort. Ara sumen forces amb el dramaturg argentí Ciro Zorzoli per compartir amb el públic una reflexió, en clau de comèdia, sobre la feina de l'actor.

→ Del 30 de setembre al 25 d'octubre

'IN SOMNI'

MERCAT DE LES FLORS (BARCELONA)

Un diàleg entre la dansa urbana, la música de cobla i l'electrònica de la companyia Kulbik Dance, la Cobla Sant Jordi i el DJ Mario Nieto. Un espectacle nascut al laboratori creatiu de la Fira Mediterrània de Manresa.

→ De l'1 al 4 d'octubre

'CAIXES'

SALA FLYHARD (BARCELONA)

Dues parelles i l'atzar com a protagonista inesperat en una història de Marc Artigau en què les certeses, les fidelitats i les passions desdibuixen els seus contorns.

→ Fins al 12 d'octubre